

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

11. januar 2024*

»Appel – dumping – udvidelse af antidumpingtolden på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Kina til også at omfatte importen afsendt fra Malaysia – opfyldelse af dom af 3. juli 2019, Eurobolt (C-644/17, EU:C:2019:555) – genindførelse af en endelig antidumpingtold – gennemførelsesforordning (EU) 2020/611 – gyldighed«

I sag C-517/22 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 2. august 2022,

Eurobolt BV, 's-Heerenberg (Nederlandene),

Fabory Nederland BV, Tilburg (Nederlandene),

ASF Fischer BV, Lelystad (Nederlandene),

ved advokaten B. Natens og A. Willems,

appellanter,

De øvrige parter i appelsagen:

Stafa Group BV, Maarheeze (Nederlandene),

sagsøger i første instans,

Europa-Kommissionen ved M. Bruti Liberati, G. Luengo og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

* Processprog: engelsk.

sammensat af afdelingsformanden, K. Jürimäe (refererende dommer), Domstolens præsident, K. Lenaerts, som fungerende dommer i Tredje Afdeling, og dommerne N. Piçarra, N. Jääskinen og M. Gavalec,

generaladvokat: N. Emiliou

justitssekretær: fuldmægtig A. Lamote,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 6. juli 2023,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. september 2023,

afsagt følgende

Dom

- 1 Eurobolt BV, Fabory Nederland BV og ASF Fischer BV har med deres appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 18. maj 2022, Eurobolt m.fl. mod Kommissionen (T-479/20, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2022:304), hvorved Retten frifandt Kommissionen for deres påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/611 af 30. april 2020 om genindførelse af den endelige antidumpingtold, der er indført ved Rådets forordning (EF) nr. 91/2009 på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej (EUT 2020, L 141, s. 1, herefter »den omtvistede forordning«).

Retsforskrifter

Forordning (EF) nr. 952/2013

- 2 Artikel 116, stk. 1, første afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1, herefter »toldkodeksen«) har følgende ordlyd:

»Med forbehold af de betingelser, der er fastsat i denne afdeling, skal der ydes godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgiftsbeløb på grundlag af følgende:

- a) for meget opkrævede import- eller eksportafgiftsbeløb
- b) defekte eller ikkebestillingssvarende varer
- c) fejl begået af de kompetente myndigheder
- d) rimelighed.«

Forordning (EF) nr. 384/96, (EF) nr. 1225/2009 og (EU) 2016/1036

- 3 De faktiske omstændigheder og de omhandlede retsakter indtraf i en periode, hvor vedtagelsen af antidumpingforanstaltninger inden for Unionen successivt blev reguleret ved indledningsvis Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996, L 56, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2117/2005 af 21. december 2005 (EUT 2005, L 340, s. 17), derefter ved Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT 2009, L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010, L 7, s. 22, og EUT 2016, L 44, s. 20), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 37/2014 af 15. januar 2014 (EUT 2014, L 18, s. 1) (herefter »forordning nr. 1225/2009«), og endelig ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT 2016, L 176, s. 21).
- 4 Inden ændringen ved forordning nr. 37/2014 bestemte artikel 15, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1225/2009 med overskriften »Konsultationer« følgende:
- »1. Alle konsultationer, der er omhandlet i denne forordning, finder sted i et rådgivende udvalg, der er sammensat af repræsentanter for samtlige medlemsstater og med en repræsentant for [Europa-]Kommissionen som formand. Konsultationer indledes omgående på en medlemsstats anmodning eller på Kommissionens initiativ og finder under alle omstændigheder sted så hurtigt, at det er muligt at overholde de frister, der er fastsat ved denne forordning.
2. Udvalget indkaldes til møde af formanden. Denne skal hurtigst muligt og senest ti dage før mødet tilsende medlemsstaterne alle relevante oplysninger.«
- 5 Forordning 2016/1036 trådte i henhold til sin artikel 25 i kraft den 20. juli 2016. I henhold til sin artikel 24, stk. 1, ophævede den forordning nr. 1225/2009.
- 6 Artikel 9, stk. 4, første afsnit, i forordning 2016/1036, hvis ordlyd er identisk med affattelsen af artikel 9, stk. 4, første og andet punktum, i forordning nr. 1225/2009, fastsætter:
- »Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf, og er det af hensyn til beskyttelsen af Unionens interesser påkrævet at gribe ind i henhold til artikel 21, træffer Kommissionen afgørelse om indførelse af en endelig udligningstold efter undersøgelsesproceduren i artikel 15, stk. 3. Er en midlertidig told i kraft, indleder Kommissionen denne procedure senest en måned før en sådan tolds udløb.«
- 7 Artikel 10 i forordning 2016/1036 med overskriften »Tilbagevirkende kraft« bestemmer i stk. 1 med en ordlyd, der i det væsentlige er identisk med ordlyden af artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009:
- »Midlertidige foranstaltninger og endelig antidumpingtold finder kun anvendelse på varer, der overgår til fri omsætning efter det tidspunkt, hvor foranstaltningen i medfør af artikel 7, stk. 1, eller artikel 9, stk. 4, træder i kraft, jf. dog de undtagelser, der er fastsat i denne forordning.«

8 Artikel 13 i forordning 2016/1036 med overskriften »Omgåelse« bestemmer følgende i stk. 1 og 3 med en ordlyd, der i det er identisk med ordlyden af artikel 13, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1225/2009:

»1. Antidumpingtold, der er indført i henhold til denne forordning, kan udvides til også at gælde for indførsel fra tredjelande af samme vare, uanset om denne er let ændret, eller indførsel af samme vare i let ændret stand fra det land, der er omfattet af foranstaltninger, eller dele deraf, når gældende foranstaltninger omgås.

[...]

3. Undersøgelser i henhold til denne artikel iværksættes på Kommissionens initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat eller enhver interesseret part på grundlag af tilstrækkelige beviser vedrørende de faktorer, der er omhandlet i stk. 1. Undersøgelserne iværksættes ved en forordning udstedt af Kommissionen, hvori det også kan pålægges toldmyndighederne at gøre indførslen til genstand for registrering i henhold til artikel 14, stk. 5, eller at anmode om garantier. [...]

[...]

Fremgår det af den endelige konstatering af de faktiske omstændigheder, at det er berettiget at udvide foranstaltningerne, vedtages dette af Kommissionen efter undersøgelsesproceduren i artikel 15, stk. 3. Udvidelsen gælder fra den dato, på hvilken der blev foretaget registrering i henhold til artikel 14, stk. 5, eller den dato, på hvilken der anmodedes om garantier. De relevante procedurebestemmelser i denne forordning finder med hensyn til iværksættelse og gennemførelse af undersøgelser anvendelse på nærværende artikel.«

9 Artikel 14, stk. 1 og 5, i forordning 2016/1036, der svarer til artikel 14, stk. 1 og 5, i forordning nr. 1225/2009, er affattet således:

»1. Både midlertidig og endelig antidumpingtold indføres ved forordning og opkræves af medlemsstaterne i den form og i overensstemmelse med den sats og de øvrige kriterier, der er fastsat i den forordning, hvorved tolden indføres. En sådan told opkræves endvidere uafhængigt af told, skat og andre afgifter, der normalt opkræves ved indførsel.

[...]

5. Kommissionen kan efter at have underrettet medlemsstaterne i god tid pålægge toldmyndighederne at tage de nødvendige skridt til at registrere indførsel, således at der senere kan anvendes foranstaltninger mod denne indførsel fra datoen for en sådan registrering. [...] Registrering indføres ved forordning, hvori det nærmere angives, hvad formålet er med foranstaltningen, og i påkommende tilfælde angives det anslåede beløb for den mulige fremtidige betalingsforpligtelse. Indførsel må ikke gøres til genstand for registrering i mere end ni måneder.«

10 Artikel 15 i forordning 2016/1036 med overskriften »Udvalgsprocedure« bestemmer følgende i stk. 3:

»Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT 2011, L 55, s. 13)].«

Forordning nr. 182/2011

- 11 Artikel 5 i forordning nr. 182/2011 med overskriften »Undersøglesprocedure« bestemmer med en anden ordlyd end ordlyden af forordning nr. 1225/2009:

»1. Når undersøgelsesproceduren finder anvendelse, afgiver udvalget udtalelse med det flertal, der er fastsat i artikel 16, stk. 4 og 5, [TEUF] og i givet fald artikel 238, stk. 3, [...] TEUF for retsakter, der skal vedtages efter forslag fra Kommissionen. De stemmer, der afgives i udvalget af repræsentanterne for medlemsstaterne, vægtes som anført i de nævnte artikler.

[...]

5. [...] [F]ølgende procedure [finder] anvendelse ved vedtagelsen af udkast til endelige antidumping- eller udligningsforanstaltninger, hvor der ikke er afgivet udtalelse af udvalget, og et simpelt flertal af udvalgets medlemmer er imod udkastet til gennemførelsesretsakt.

Kommissionen foretager høringer med medlemsstaterne. Tidligst 14 dage og senest én måned efter udvalgets møde underretter Kommissionen udvalgets medlemmer om resultaterne af disse høringer og forelægger et udkast til gennemførelsesretsakt for appeludvalget. Uanset artikel 3, stk. 7, mødes appeludvalget tidligst 14 dage og senest én måned efter forelæggelsen af udkastet til gennemførelsesretsakt. Appeludvalget afgiver udtalelse i overensstemmelse med artikel 6. De i dette stykke fastsatte tidsfrister berører ikke behovet for at overholde fristerne i de relevante basisretsakter.«

Sagens baggrund

- 12 Sagens baggrund er anført i den appellerede doms præmis 1-21. De kan for så vidt angår den foreliggende appel sammenfattes på følgende måde.

Twisten vedrørende gennemførelsesforordning (EU) nr. 723/2011

- 13 Efter at have konstateret, at visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer, der blev solgt på EU-markedet, var genstand for dumping fra kinesiske eksporterende producenter, vedtog Rådet forordning (EF) nr. 91/2009 af 26. januar 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT 2009, L 29, s. 1).
- 14 Efter indførelsen af den endelige antidumpingtold modtog Kommissionen dokumentation for, at disse foranstaltninger blev omgået ved omladning via Malaysia. Den vedtog ligeledes forordning (EU) nr. 966/2010 af 27. oktober 2010 om indledning af en undersøgelse vedrørende den mulige omgåelse af de antidumpingforanstaltninger, der indførtes ved [forordning nr. 91/2009], ved import af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej, og om at gøre denne import til genstand for registrering (EUT 2010, L 282, s. 29). Forordning nr. 966/2010 opfordrede bl.a. toldmyndighederne til at tage de nødvendige skridt til registrering af importen til EU for at sikre, at der kunne opkræves et passende beløb i antidumpingtold med tilbagevirkende kraft fra datoen for registreringen af de fra Malaysia afsendte varer, hvis det af undersøgelsen måtte fremgå, at der forekom omgåelse.

- 15 Ved afslutningen af denne undersøgelse vedtog Rådet gennemførelsesforordning (EU) nr. 723/2011 af 18. juli 2011 om udvidelse af den endelige antidumpingtold, der er indført ved [forordning nr. 91/2009], til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej (EUT 2011, L 194, s. 6).
- 16 Den 28. juli 2011 godkendte Verdenshandelsorganisationens (WTO) tvistbilæggelsesorgan (herefter »tvistbilæggelsesorganet«) rapporten fra appelorganet og panelrapporten, som ændret ved appelorganets rapport i sagen »European Communities – Definitive Anti-Dumping Measures on Certain Iron or Steel Fasteners from China« (De Europæiske Fællesskaber – endelige antidumpingforanstaltninger på visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Kina (WT/DS 397)). Tvistbilæggelsesorganet konkluderede bl.a., at Unionen havde handlet uforeneligt med visse bestemmelser i WTO's antidumpingaftale.
- 17 Efter denne afgørelse vedtog Rådet gennemførelsesforordning (EU) nr. 924/2012 af 4. oktober 2012 om ændring af forordning [...] nr. 91/2009 (EUT 2012, L 275, s. 1), idet det bl.a. reducerede den antidumpingtold, der var fastsat i sidstnævnte forordning.
- 18 De foranstaltninger, der var fastsat i disse forskellige forordninger, blev opretholdt i yderligere fem år ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/519 af 26. marts 2015 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, som udvidet til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern eller stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia, efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009 (EUT 2015, L 82, s. 78).
- 19 Ved afgørelse af 12. februar 2016 vedtog tvistbilæggelsesorganet nye rapporter, der fastslog, at de foranstaltninger, som Unionen havde truffet ved gennemførelsesforordning nr. 924/2012, var uforenelige med visse bestemmelser i WTO's antidumpingaftale.
- 20 Som svar på denne afgørelse vedtog Kommissionen den 26. februar 2016 gennemførelsesforordning (EU) 2016/278 af om ophævelse af den endelige antidumpingtold på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, udvidet til også at omfatte importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varerne er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej (EUT 2016, L 52, s. 24).
- 21 Appellanterne, der importerede skruer, bolte, møtrikker og lignende varer fra Malaysia i perioden for den antiomgåelsesundersøgelse, som Kommissionen gennemførte, fik registreret deres import med henblik på at pålægge importen told, hvis undersøgelsen bekræftede omgåelsen.
- 22 I perioden fra januar 2012 til oktober 2013 udstedte den nederlandske toldmyndighed toldopkrævninger på den antidumpingtold, som appellanterne skyldte på import af skruer, bolte, møtrikker og lignende varer i henhold til gennemførelsesforordning (EU) nr. 723/2011.
- 23 Som led i en appel iværksat af Eurobolt til prøvelse af den antidumpingtold, der var blevet betalt i henhold til denne gennemførelsesforordning, forelagde Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) den 17. november 2017 Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende nævnte forordnings gyldighed.

- 24 Ved dom af 3. juli 2019, Eurobolt (C-644/17, herefter »Eurobolt-dommen«, EU:C:2019:555), fastslog Domstolen, at gennemførelsesforordning nr. 723/2011 var ugyldig, eftersom den var blevet vedtaget i strid med den væsentlige formforskrift, der er omhandlet i artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009.

Opfyldelse af Eurobolt-dommen

- 25 Efter afsigelsen af Eurobolt-dommen genoptog Kommissionen antiomgåelsesundersøgelsen for at rette den ulovlighed, som Domstolen havde identificeret. Med henblik herpå vedtog den gennemførelsesforordning (EU) 2019/1374 af 26. august 2019 om genoptagelse af undersøgelsen efter [Eurobolt-dommen], for så vidt angår [gennemførelsesforordning nr. 723/2011] (EUT 2019, L 223, s. 1).
- 26 Genoptagelsen af antiomgåelsesundersøgelsen skulle sikre overholdelsen af denne dom med sikkerhed for overholdelse af alle de proceduremæssige krav, der følger af proceduren vedrørende det rådgivende udvalg, som er fastsat i artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009, hvilken efterfølgende er blevet erstattet af den undersøgelsesprocedure, der foreskrives i artikel 5 i forordning nr. 182/2011.
- 27 Eurobolt fremsatte bemærkninger til det kompetente udvalg i hvert fald 14 dage før mødet. Disse bemærkninger gav ikke anledning til ændring af Kommissionens konklusioner, hvorefter de oprindelige foranstaltninger skulle genindføres på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål afsendt fra Malaysia, uanset om varen er angivet med oprindelse i Malaysia eller ej.
- 28 Den 30. april 2020 vedtog Kommissionen den omtvistede forordning.
- 29 I medfør af denne forordnings artikel 1 blev den antidumpingtold, der var blevet indført ved forordning nr. 91/2009, genindført på importen af visse skruer, bolte, møtrikker og lignende varer af jern og stål, bortset fra rustfrit stål, afsendt fra Malaysia i den periode, hvor gennemførelsesforordning nr. 723/2011 fandt anvendelse. Den omtvistede forordnings artikel 2 bestemmer, at antidumpingtold, der er betalt i henhold til gennemførelsesforordning nr. 723/2011, ikke tilbagebetales, og at de godtgørelser, der fandt sted efter Eurobolt-dommen, inddrives af de myndigheder, som foretog godtgørelserne.

Sagsbehandlingen for Retten og den appellerede dom

- 30 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. juli 2020 anlagde appellanterne og Stafa Group BV sag med påstand om annullation af den omtvistede forordning.
- 31 Til støtte for deres søgsmål fremsatte appellanterne og Stafa Group tre anbringender. Med det første anbringende gjorde disse parter gældende, at den omtvistede forordning var i strid med artikel 264 TEUF og 266 TEUF samt princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse, idet den med tilbagevirkende kraft afhjalp en tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift. Med det andet anbringende gjorde de gældende, at den omtvistede forordning var i strid med artikel 13, stk. 1, i forordning 2016/1036, artikel 5, stk. 1 og 2, TEU samt princippet om god forvaltningsskik, idet der ikke forelå et gyldigt retsgrundlag. Med det tredje anbringende gjorde appellanterne og Stafa Group gældende, at den omtvistede forordning tilsidesatte artikel 5, stk. 1 og 2, TEU, idet den forbød tilbagebetaling og pålagde opkrævning af tilbagebetalt antidumpingtold.

- 32 Kommissionen udtrykte tvivl om, hvorvidt søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling i henhold til artikel 263, stk. 4, andet sætningsled, TEUF, idet denne institution bestred, at appellanterne og Stafa Group var individuelt berørte af den omtvistede forordning. Selv om den var af den opfattelse, at søgsmålet kunne antages til realitetsbehandling i henhold til artikel 263, stk. 4, tredje sætningsled, TEUF for så vidt angår Fabory Nederland, ASF Fischer og Stafa Group, mente den ikke, at dette var tilfældet med Eurobolt. Denne institution anførte nemlig, at eftersom Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandenes øverste domstol) havde annulleret de meddelelser, der var blevet sendt til dette selskab, krævede gennemførelsen af den omtvistede forordning i forhold til selskabet gennemførelsesforanstaltninger i form af en meddelelse om toldskylden.
- 33 Retten fastslog imidlertid, at der indledningsvis skulle foretages en undersøgelse af de anbringender, som appellanterne og Stafa Group havde fremsat, uden at der først skulle træffes afgørelse om formaliteten vedrørende annulationssøgsmålet, eftersom søgsmålet under alle omstændigheder var ugrundet. Ved den appellerede dom frifandt Retten dermed Kommissionen i det hele.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

- 34 Ved appelskriftet har appellanterne nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Søgsmålet i første instans tages til følge, og den omtvistede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører appellanterne.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i proceduren i første instans og appelsagen.
- 35 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
- Appellen forkastes.
 - Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 36 I henhold til procesreglementets artikel 61, stk. 1, har Domstolen anmodet appellanterne om skriftligt at besvare et spørgsmål om formaliteten vedrørende deres annulationssøgsmål. Appellanterne har efterkommet denne anmodning inden for den fastsatte frist.

Om appellen

- 37 Appellanterne har fremsat syv anbringender til støtte for deres appel, hvormed de har gjort gældende, at Retten foretog en urigtig fortolkning og anvendelse af for det første artikel 266 TEUF og princippet om forbud mod tilbagevirkende gyldighed, for så vidt som den fastslog, at den omtvistede forordning kunne genindføre tolden med tilbagevirkende kraft og være til hinder for tilbagebetalingen heraf, for det andet af artikel 266 TEUF, idet den fastslog, at den omtvistede forordning kunne »afhjælpe« tilsidesættelsen af væsentlige formforskrifter i en antidumpingprocedure, for det tredje af artikel 266 TEUF og princippet om forbud mod tilbagevirkende gyldighed, for så vidt som den fastslog, at den omtvistede forordning kunne »afhjælpe« den tilsidesættelse, der var konstateret ved Eurobolt-domme, for det fjerde af

artikel 264 TEUF, 266 TEUF og 296 TEUF, idet den fastslog, at Kommissionen kunne tiltage sig Domstolens kompetence, for det femte af princippet om effektiv domstolsbeskyttelse, idet den fastslog, at dette princip ikke kræver fuld tilbagebetaling af tolden i nærværende sag, for det sjette af artikel 13, stk. 1, i forordning 2016/1036, artikel 5, stk. 1 og 2, TEU samt princippet om god forvaltningsskik, for så vidt som den fastslog, at den omtvistede forordning er baseret på et passende retsgrundlag, og for det syvende af artikel 5, stk. 1 og 2, TEU, idet den fastslog, at den omtvistede forordning i sidste ende kunne forbyde tilbagebetaling af den told, som var blevet erklæret ugyldig ved Eurobolt-dommen.

Det første til det fjerde anbringende

- 38 Det første til det fjerde anbringende vedrører hovedsageligt artikel 266 TEUF og Rettens vurderinger af, hvorledes Kommissionen opfyldte Eurobolt-dommen. De argumenter, der er fremført til støtte for de forskellige anbringender, udgør i øvrigt en uddybning af dem, der blev fremført inden for rammerne af det første anbringendes første til fjerde led, som blev fremsat for Retten. Disse anbringender skal undersøges samlet.

Parternes argumentation

- 39 Appellanterne har påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 266 TEUF (det første til det fjerde anbringende), princippet om forbud mod tilbagevirkende gyldighed (det første og det tredje anbringende) samt af artikel 264 TEUF og 296 TEUF (det fjerde anbringende).
- 40 Med disse anbringender, som er rettet mod den appellerede doms præmis 40-61, 69-71, 74, 77, 84, 91 og 99, har appellanterne for det første med støtte i bl.a. dom af 28. maj 2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen (C-239/12 P, EU:C:2013:331), i det væsentlige gjort gældende, at Retten skulle have fastslået, at det ikke var fornødent, eller at det ikke var materielt muligt for Kommissionen at vedtage nogen form for gennemførelsesforanstaltning til Eurobolt-dommen. Den tilsidesættelse af en væsentlig formskrift, som blev fastslået i denne dom, behæftede nemlig hele antiomgåelsesundersøgelsen og kunne følgelig ikke lovliggøres. For det andet pålægger artikel 266 TEUF tilbagebetaling af den told, der tidligere er betalt, når tolden ikke var skyldig efter lovgivningen, hvilket blev omgået ved den omtvistede forordnings anvendelse med tilbagevirkende kraft og med urette godkendt af Retten. For det tredje skaber den omtvistede forordning alene virkninger for fortiden og har således i modsætning til, hvad Retten fastslog, tilbagevirkende kraft. For det fjerde bevirker den omtvistede forordning, at Eurobolt-dommen fratages sine tidsmæssige virkninger, hvilket er i strid med Domstolens enekompetence i henhold til artikel 264 TEUF.
- 41 Kommissionen har gjort gældende, at det første, det andet og det fjerde anbringende skal forkastes som ugrundede. Denne institution har anført, at det tredje anbringende er uvirksomt, eftersom det er støttet på en urigtig hypotese om, at den omtvistede forordning har tilbagevirkende kraft. Kommissionen har gjort gældende, at såfremt dette måtte være tilfældet, opfylder denne forordning de betingelser, der er fastsat i retspraksis, for at begrunde en sådan tilbagevirkende kraft.

Domstolens bemærkninger

- 42 Med det første til det fjerde appelanbringender har appellanterne i det væsentlige anfægtet Rettens vurderinger af, hvorledes Kommissionen opfyldte Eurobolt-dommen, idet denne opfyldelse i sidste ende førte til vedtagelsen af den omtvistede forordning.
- 43 For det første skal det bemærkes, at artikel 266, stk. 1, TEUF bestemmer, at »[d]en institution [...], fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, [...] har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger«.
- 44 Det følger heraf, at når Domstolen inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 267 TEUF konstaterer, at en EU-retsakt er ugyldig, er det en retsfølge af denne afgørelse, at det påhviler de pågældende institutioner at træffe de til afhjælpning af den konstaterede ulovlighed nødvendige foranstaltninger, idet den i artikel 266 TEUF fastsatte forpligtelse, der gælder i tilfælde af en dom om annulation, anvendes analogt i lignende tilfælde på domme, der erklærer en EU-retsakt ugyldig (jf. i denne retning dom af 29.6.1988, Van Landschoot, 300/86, EU:C:1988:342, præmis 22, og af 9.9.2008, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 123). Disse institutioner har endvidere en vid skønsbeføjelse ved valget af foranstaltninger, idet det forudsættes, at disse skal være forenelige med den pågældende doms konklusion og de grunde, der danner det fornødne grundlag derfor (dom af 28.1.2016, CM Eurologistik og GLS, C-283/14 og C-284/14, EU:C:2016:57, præmis 76, og af 15.3.2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, præmis 87). Henset til denne vide skønsbeføjelse kan sådanne foranstaltninger kun kendes ulovlige, hvis de er åbenbart uhensigtsmæssige i forhold til det mål, der forfølges (dom af 15.3.2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, præmis 88).
- 45 Selv om Domstolen endvidere kunne tage hensyn til det tilfælde, hvor det på grund af omstændighederne viser sig umuligt at gennemføre forpligtelsen for den institution, hvorfra den annullerede retsakt hidrører, til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at opfylde den dom, hvorved denne annulation blev fastslået (jf. i denne retning dom af 5.3.1980, Könecke Fleischwarenfabrik mod Rådet og Kommissionen, 76/79, EU:C:1980:68, præmis 9, og af 28.5.2013, Abdulrahim mod Rådet og Kommissionen, C-239/12 P, EU:C:2013:331, præmis 64 og 80), har appellanterne i det foreliggende tilfælde på ingen måde godtgjort, at det ikke var fornødent eller materielt muligt for Kommissionen at vedtage enhver form for foranstaltninger til gennemførelse af Eurobolt-dommen.
- 46 Det var følgelig med føje, at Retten i den appellerede doms præmis 49 og 77 fastslog, at Kommissionen i henhold til artikel 266 TEUF var underlagt en forpligtelse til at træffe de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af Eurobolt-dommen.
- 47 Det står ligeledes fast, at artikel 266 TEUF kun forpligter den institution, fra hvilken en retsakt, der er annulleret, hidrører, til at gennemføre de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af dommen om annulation, og at annulationen af en EU-retsakt ikke nødvendigvis berører de forberedende retsakter (dom af 28.1.2016, CM Eurologistik og GLS, C-283/14 og C-284/14, EU:C:2016:57, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis). Dette gælder ligeledes analogt for Domstolens dom, hvorved det fastslås, at en EU-retsakt er ugyldig. Følgelig kan den nævnte institution, medmindre den fastslåede uregelmæssighed medfører, at hele proceduren er ugyldig, med henblik på at vedtage en retsakt, der træder i stedet for en tidligere retsakt, som er blevet annulleret eller erklæret ugyldig, kun genoptage proceduren på det trin, hvor uregelmæssigheden

blev begået (dom af 12.11.1998, Spanien mod Kommissionen, C-415/96, EU:C:1998:533, præmis 31, af 3.10.2000, Industrie des poudres sphériques mod Rådet, C-458/98 P, EU:C:2000:531, præmis 82, og af 15.3.2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, præmis 74).

- 48 I det foreliggende tilfælde vedrørte den uregelmæssighed, som Domstolen fastslog i Eurobolt-dommen, det forhold, at de bemærkninger, som Eurobolt havde fremsat som interesseret part som svar på Kommissionens konklusioner i den antiomgåelsesundersøgelse, der var indledt i henhold til artikel 13 i forordning nr. 1225/2009, ikke var blevet forelagt det rådgivende udvalg, som er oprettet i henhold til denne forordning, senest ti arbejdsdage før udvalgets møde, hvilket var i strid med denne forordnings artikel 15, stk. 2.
- 49 Som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 47, kunne en sådan uregelmæssighed ikke som sådan påvirke proceduren som helhed. Den frist, der er pålagt ved nævnte forordnings artikel 15, stk. 2, tilsigtede at give de repræsentanter for medlemsstaterne, som var medlemmer af dette udvalg, tilstrækkelig tid til at kunne undersøge de relevante oplysninger i ro og mag før mødet i udvalget og fastlægge et standpunkt med henblik på at beskytte deres respektive interesser. Denne frist tilsigter mere generelt at sikre, at det rådgivende udvalg kan tage behørigt hensyn til de oplysninger og bemærkninger, som de interesserede parter afgiver under en undersøgelse (jf. i denne retning Eurobolt-dommen, præmis 48-51).
- 50 Selv om en tilsidesættelse af nævnte frist kunne påvirke de efterfølgende trin i den procedure for udvidelse af den endelige antidumpingtold, som skulle føre til vedtagelsen af gennemførelsesforordning nr. 723/2011, kunne denne uregelmæssighed derimod følgelig ikke påvirke de forudgående trin i beslutningsprocessen. Der er således intet til hinder for, at Kommissionen genoptager proceduren på det præcise sted, hvor nævnte uregelmæssighed indtraf, og at den efter at have rettet uregelmæssigheden vedtager en ny retsakt.
- 51 Det følger heraf, at Retten ikke begik en retlig fejl, da den fastslog, at Kommissionen med henblik på at opfylde Eurobolt-dommen kunne genåbne proceduren på det trin, hvor tilsidesættelsen af den væsentlige formforskrift blev begået, hvorved det var muligt at sikre overholdelsen af de proceduremæssige krav til den konsultation af det rådgivende udvalg, der er fastsat i artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009 (jf. analogt dom af 28.1.2016, CM Eurologistik og GLS, C-283/14 og C-284/14, EU:C:2016:57, præmis 54).
- 52 Den omstændighed, at kravet om at meddele dette rådgivende udvalg alle relevante oplysninger henhører under de væsentlige formforskrifter ved lovligheden af proceduren, kan ikke ændre denne konstatering eller de principper, der er nævnt i nærværende doms præmis 44 og 47. I modsætning til, hvad appellanterne har anført, kan betydningen af de berørte erhvervsdrivendes ret til forsvar på området for antidumpingtold ikke rejse tvivl om den retspraksis, der følger af præmis 33 og 34 i dom af 13. november 1990, Fedesa m.fl. (C-331/88, EU:C:1990:391).
- 53 Uafhængigt af det pågældende område tilsigter det underliggende formål med kvalificeringen »væsentlig formforskrift« nemlig at sikre overholdelsen af kompetencereglerne og de proceduremæssige rettigheder. Overholdelsen af disse regler og rettigheder påvirkes på ingen måde af, at en procedure genoptages på det trin, hvor en tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift blev begået, når tilsidesættelsen heraf ikke behæftede de forudgående trin.

- 54 Eftersom tilsidesættelsen af den væsentlige formforskrift i nærværende sag ikke påvirkede de trin i proceduren for udvidelse, som gik forud for denne tilsidesættelse, var der således ikke noget til hinder for, at Kommissionen genoptog proceduren på det trin, hvor tilsidesættelsen indtraf, og at den efter at have rettet denne vedtog en ny retsakt.
- 55 For det andet er det med hensyn til appellanternes argument om, at artikel 266 TEUF pålægger tilbagebetaling af den tidligere betalte told, når tolden ikke var skyldig efter lovgivningen, korrekt, at dette i princippet bør gælde, når Domstolen fastslår, at en forordning om indførelse af antidumpingtold er ugyldig. Som anført i nærværende doms præmis 44 skal den rækkevidde, som en dom om ugyldighed fra Domstolen præcist har, og de forpligtelser, der følger heraf, imidlertid for hvert konkrete tilfælde fastsættes under hensyntagen ikke blot til konklusionen i dommen, men også til de præmisser, som danner det fornødne grundlag herfor (dom af 15.3.2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, præmis 62 og 63).
- 56 I Eurobolt-dommen fastslog Domstolen, at gennemførelsesforordning nr. 723/2011 alene var ugyldig som følge af en tilsidesættelse af den proceduremæssige regel, der er fastsat i artikel 15, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009. I denne dom foretog Domstolen således på ingen måde en undersøgelse af denne gennemførelsesforordnings materielle indhold, hvorfor den hverken ophævede eller bekræftede reglerne heri. Appellanterne kunne således ikke forvente en materiel holdningsændring fra Kommissionen (jf. analogt dom af 13.11.1990, Fedesa m.fl., C-331/88, EU:C:1990:391, præmis 47).
- 57 Det skal i denne henseende bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at det ikke er nødvendigt, at muligheden for at genåbne proceduren er udtrykkeligt fastsat i gældende lovgivning, for at den institution, der er ophavsmand til en retsakt, der er annulleret eller erklæret ugyldig, kan foretage en sådan genåbning (jf. i denne retning dom af 28.1.2016, CM Eurologistik og GLS, C-283/14 og C-284/14, EU:C:2016:57, præmis 52). Selv om artikel 9, stk. 4, i forordning 2016/1036, sammenholdt med denne forordnings artikel 13, stk. 1 og 3, og artikel 14, stk. 1 og 5, ikke henviser til muligheden for at »genindføre« antidumpingtold efter afsigelsen af en dom om annullation eller ugyldighed, giver disse bestemmelser ikke desto mindre ligeledes Kommissionen beføjelse til at foretage en sådan genindførelse, efter at denne institution har genoptaget den procedure, der lå til grund for den forordning, som Unionens retsinstanser har annulleret eller erklæret ugyldig, og som led heri i overensstemmelse med de proceduremæssige og indholdsmæssige bestemmelser, der finder tidsmæssig anvendelse, afhjulpes de konstaterede ulovligheder (jf. i denne retning dom af 19.6.2019, C & J Clark International, C-612/16, EU:C:2019:508, præmis 42 og 43, og af 8.9.2022, Puma m.fl. mod Kommissionen, C-507/21 P, EU:C:2022:649, præmis 58).
- 58 Genoptagelsen af den administrative procedure efter afsigelsen af Eurobolt-dommen kunne følgelig føre til genindførelsen af den antidumpingtold, som var fastsat i gennemførelsesforordning nr. 723/2011, i forhold til varer, der var overgået til fri omsætning i anvendelsesperioden for forordning nr. 91/2009. Det følger heraf, at umiddelbar og fuldstændig tilbagebetaling af den antidumpingtold, der var pålagt ved denne gennemførelsesforordning, ikke var påkrævet (jf. analogt dom af 8.9.2022, Puma m.fl. mod Kommissionen, C-507/21 P, EU:C:2022:649, præmis 68).

- 59 Det fremgår af betragtningerne i nærværende doms præmis 55-58, at Retten i den appellerede doms præmis 48 med føje fastslog, at Kommissionen kunne genoptage proceduren på det trin, hvor den ved Eurobolt-dommen konstaterede uregelmæssighed blev begået, og derefter genindføre de foranstaltninger, der var indeholdt i gennemførelsesforordning nr. 723/2011, uden at anordne tilbagebetaling af den antidumpingtold, som appellanterne havde betalt.
- 60 For det tredje skal det hvad angår princippet om forbud mod tilbagevirkende gyldighed, således som Domstolen allerede har fastslået, bemærkes, at selv om artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009, der er identisk gengivet i artikel 10, stk. 1, i forordning 2016/1036, fastsætter princippet om, at antidumpingforanstaltninger ikke må have tilbagevirkende kraft, idet disse foranstaltninger i princippet kun kan anvendes på varer, der er overgået til fri omsætning efter den dato, hvor den forordning, der indførte tolden, trådte i kraft, fraviger flere bestemmelser i forordning nr. 1225/2009 og 2016/1036 dette princip (dom af 17.12.2015, APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, præmis 48).
- 61 Med hensyn til reglerne om omgåelse er opkrævning med tilbagevirkende kraft af antidumpingtold, der er udvidet ved en forordning om udvidelse, som er vedtaget på grundlag af disse forordningers artikel 13, dermed kun tilladt i henhold til denne fra den dato, hvor registrering af importen blev gjort obligatorisk i medfør af nævnte forordningers artikel 14, stk. 5 (dom af 17.12.2015, APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, præmis 49).
- 62 Det følger heraf, at genoptagelsen af proceduren, efter at en forordning om udvidelse er blevet annulleret eller erklæret ugyldig, ikke kan føre til, at den forordning, som vedtages efter denne procedure, genindfører antidumpingtold, som anvendes på varer, der var overgået til fri omsætning inden den dato, hvor denne registrering blev gjort obligatorisk. En sådan genoptagelse er derimod tilladt, selv om den pågældende antidumpingtold er udløbet, for så vidt som denne told kun genindføres for den oprindelige anvendelsesperiode (jf. analogt dom af 15.3.2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, præmis 77 og 78), og således for perioden før dette udløb, således at de udvidede foranstaltninger udelukkende har en tilbagevirkende karakter (dom af 17.12.2015, APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, præmis 47).
- 63 Artikel 10, stk. 1, i forordning 2016/1036 var således ikke til hinder for, at den omtvistede forordning genindførte antidumpingtolden på den import, som fandt sted i anvendelsesperioden for den forordning, som blev erklæret ugyldig ved Eurobolt-dommen (jf. analogt dom af 19.6.2019, C & J Clark International, C-612/16, EU:C:2019:508, præmis 57).
- 64 Det følger heraf, at Retten heller ikke begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 55 og 61 at fastslå, at princippet om forbud mod tilbagevirkende gyldighed, således som det er fastsat i artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009, ikke var til hinder for at genoptage antidumpingproceduren vedrørende de pågældende varer og genindføre antidumpingtolden på den import, der havde fundet sted i anvendelsesperioden for den forordning, som blev erklæret ugyldig ved Eurobolt-dommen.
- 65 For det fjerde følger det af de grunde, der er anført i nærværende doms præmis 54-58 og 60-63, at Kommissionen ved at vedtage den omtvistede forordning ikke tiltog sig den kompetence, som Domstolen har i henhold til artikel 264 TEUF, idet den ikke rejste tvivl om konklusionen i Eurobolt-dommen eller de præmisser, som dannede grundlag herfor, men som kompetent institution blot vedtog en forordning om udvidelse inden for de tidsmæssige grænser, der er beskrevet i nærværende doms foregående præmis. Retten kan således ikke foreholdes, at den tilsidesatte sin begrundelsespligt i medfør af artikel 296 TEUF, for så vidt som den i den

appellerede doms præmis 98 fastslog, at artikel 264 TEUF ikke er til hinder for, at den pågældende institution vedtager foranstaltninger, der kan have de samme tidsmæssige virkninger som den afgørelse, som Domstolen skulle træffe, hvis den anvendte denne bestemmelses stk. 2, idet appellanterne, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 98, ikke har godtgjort, at den omtvistede forordning er uforenelig med konklusionen i Eurobolt-dommen og de præmisser, der dannede grundlag herfor.

- 66 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første til det fjerde anbringende forkastes i deres helhed som ugrundede.

Det femte anbringende

Parternes argumentation

- 67 Med det femte anbringende, som vedrører den appellerede doms præmis 112, har appellanterne gjort gældende, at Retten foretog en urigtig fortolkning og anvendelse af princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse, idet den fastslog, at dette princip ikke kræver en fuldstændig tilbagebetaling af antidumpingtolden i den foreliggende sag.
- 68 Appellanterne har anført, at Retten ved at nå til denne konklusion så bort fra argumentet om, at såfremt Kommissionen havde beføjelse til at vedtage retsakter som den omtvistede forordning, ville Domstolens domme blive frataget enhver retsvirkning. Valget af Kommissionens fremgangsmåde i denne forordning bevirker, at ingen erhvervsdrivende vil have incitament til at anfægte Kommissionens adfærd i antidumpingsager for Domstolen, hvorfor denne institutions beføjelser vil være fritaget for enhver kontrol. Kommissionen ville nemlig altid kunne »afhjælpe« de tilsidesættelser, som Domstolen har konstateret, ved at vedtage en retsakt, som skaber virkninger for fortiden, som om Domstolen aldrig havde truffet afgørelse.
- 69 Kommissionen har gjort gældende, at det femte anbringende skal forkastes som ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 70 Med det femte appelanbringende har appellanterne foreholdt Retten, at den begik en retlig fejl, idet den i den appellerede doms præmis 112 fastslog, at Kommissionen havde overholdt deres ret til en effektiv domstolsbeskyttelse. Herved anvendte Retten denne ret urigtigt, for så vidt som den fastslog, at det i henhold hertil ikke var påkrævet, at den antidumpingtold, som var pålagt ved den forordning, der blev erklæret ugyldig ved Eurobolt-dommen, skulle tilbagebetales fuldstændigt.
- 71 Det fremgår i denne henseende af den appellerede doms præmis 112, at Retten fastslog, at Kommissionen ved at rette den proceduremæssige uregelmæssighed, der var blevet konstateret ved Eurobolt-dommen, dvs. ved at sikre, at udtalelsen fra det kompetente rådgivende udvalg blev afgivet under fuld iagttagelse af de væsentlige formforskrifter, der er fastsat i den lovgivning, der finder anvendelse, og ved at bekræfte de konklusioner ved undersøgelsen, som ikke var blevet draget i tvivl ved Eurobolt-dommen, havde overholdt sin forpligtelse i henhold til artikel 266 TEUF til at gennemføre de til denne doms opfyldelse nødvendige foranstaltninger samt appellanternes ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.

- 72 Appellanterne har i det væsentlige gjort gældende, at Retten ved at nå til denne konklusion så bort fra argumentet om, at såfremt Kommissionen havde beføjelse til at vedtage retsakter som den omtvistede forordning, ville Domstolens afgørelser blive frataget enhver retsvirkning.
- 73 Dette anbringende er imidlertid støttet på en urigtig forudsætning. Som generaladvokaten har anført i punkt 64 i forslaget til afgørelse, forelå der nemlig på tidspunktet for vedtagelsen af den omtvistede forordning ingen afgørelse fra Unionens retsinstanser, hvorved det med hensyn til realiteten var blevet fastslået, at gennemførelsesforordning nr. 723/2011 var ugyldig.
- 74 Som det er anført i nærværende doms præmis 56, fastslog Domstolen i Eurobolt-dommen nemlig udelukkende, at denne gennemførelsesforordning var ugyldig på grundlag af en proceduremæssig uregelmæssighed, der kunne rettes, således som det fremgår af undersøgelsen af det første til det fjerde anbringende i den foreliggende appelsag.
- 75 Det var således med føje, at Retten i den appellerede doms præmis 112 fastslog, at Kommissionen ved at rette denne proceduremæssige uregelmæssighed havde overholdt appellanternes ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, idet den sikrede, at det kompetente rådgivende udvalgs udtalelse blev afgivet under fuld iagttagelse af de væsentlige formforskrifter, der var påkrævet i den lovgivning, der fandt anvendelse.
- 76 Henset til ovenstående betragtninger skal det femte anbringende forkastes som ugrundet.

Det sjette anbringende

Parternes argumentation

- 77 Med det sjette appelanbringende, som vedrører den appellerede doms præmis 129, 134, 138, 144, 148 og 154, har appellanterne gjort gældende, at Retten foretog en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 13, stk. 1, i forordning 2016/1036, artikel 5, stk. 1 og 2, TEU og princippet om god forvaltningsskik, for så vidt som den fastslog, at den omtvistede forordning er støttet på et passende retsgrundlag.
- 78 Appellanterne har indledningsvis anført, at Retten ikke synes at have anerkendt rækkevidden af det andet anbringende, som de havde fremsat til støtte for deres annulationssøgsmål. Med dette anbringende gjorde appellanterne gældende, at forordning nr. 91/2009, for så vidt som den var blevet erklæret ulovlig og følgelig ophævet i 2016, ikke kunne udgøre et passende retsgrundlag for vedtagelsen af den omtvistede forordning i 2020, idet sidstnævnte forordning har »accessorisk karakter« i forhold til forordning nr. 91/2009, som indførte en endelig antidumpingtold.
- 79 Appellanterne har i det væsentlige fremført fire argumenter til støtte for det sjette anbringende. For det første støttede Rettens sig med urette på dom af 17. december 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828), eftersom retsgrundlaget for den anfægtede retsakt ikke var det samme som det, der var omhandlet i denne dom. For det andet anførte Retten artikel 207 TEUF som retsgrundlag for generelt at vedtage antidumpingforanstaltninger og dermed den omtvistede forordning, når forordning nr. 91/2009, der var ulovlig, ikke kunne udgøre et passende retsgrundlag for den omtvistede forordning. For det tredje så Retten ligeledes bort fra det væsentligste forhold, da den fastslog, at ophævelsen af forordning nr. 91/2009 ikke påvirkede dens gyldighed. Det væsentligste forhold bestod i, at Kommissionen, som ophævede denne forordning i 2016, eftersom den var

ulovlig, med urette »genoplivede« den i 2020 for at gøre den til retsgrundlag for den omtvistede forordning. For det fjerde begik Retten en fejl ved at fastslå, at lovligheden af forordning nr. 91/2009 ikke kunne vurderes i forhold til WTO-reglerne. Appellanterne har ikke gjort gældende, at tilsidesættelserne af WTO-reglerne i denne forordning behæfter den omtvistede forordning med en ulovlighed, men de har præciseret, at nævnte forordning ikke kunne udgøre retsgrundlaget for den omtvistede forordning.

- 80 Kommissionen har gjort gældende, at det sjette anbringende er uvirksomt, eftersom det er støttet på en urigtig antagelse om, at retsgrundlaget for den omtvistede forordning er forordning nr. 91/2009. Dette anbringende er under alle omstændigheder ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 81 Med det sjette appelanbringende har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at forordning nr. 91/2009 blev ophævet i 2016, eftersom den var ulovlig, hvorfor denne forordning ikke kunne udgøre retsgrundlaget for den omtvistede forordning, der blev vedtaget i 2020, idet sidstnævnte forordning har accessorisk karakter i forhold til forordning nr. 91/2009.
- 82 For det første skal det bemærkes, at Kommissionen, når den vil genindføre en endelig antidumpingtold, skal overholde principperne for retsreglernes tidsmæssige anvendelse samt kravene i medfør af retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Disse principper pålægger, at de materielle bestemmelser, som er i kraft på tidspunktet for de omhandlede faktiske omstændigheder, skal anvendes, selv om disse bestemmelser ikke længere er i kraft på det tidspunkt, hvor EU-institutionen vedtager en retsakt, mens en bestemmelse, som udgør hjemmelen for en retsakt, og som bemyndiger EU-institutionen til at vedtage den pågældende retsakt, skal være i kraft på det tidspunkt, hvor retsakten udstedes. Proceduren for vedtagelse af denne retsakt skal endvidere forløbe i overensstemmelse med de regler, som er gældende på tidspunktet for vedtagelsen (dom af 14.6.2016, Kommissionen mod McBride m.fl., C-361/14 P, EU:C:2016:434, præmis 40).
- 83 Som det fremgår af nærværende doms præmis 57, giver artikel 13 i forordning 2016/1036, sammenholdt med denne forordnings artikel 14, stk. 1, reelt Kommissionen mulighed for, efter at der af grunde, der kan afhjælpes, er truffet afgørelse om annullation eller ugyldighed, at »genindføre« antidumpingtolden efter vedtagelsen af en ny forordning.
- 84 Som generaladvokaten har anført i punkt 44 i forslaget til afgørelse, er det – selv om det siger sig selv, at antidumpingtolden kun kan udvides, hvis den var gyldigt indført i første omgang – ikke den retsakt, som indfører denne antidumpingtold, der udgør retsgrundlaget for at udvide tolden, men forordning 2016/1036. Den omtvistede forordnings accessoriske karakter i forhold til forordning nr. 91/2009 har i øvrigt ingen indvirkning på førstnævnte forordnings tidsmæssige rækkevidde. Som det i det væsentlige fremgår af nærværende doms præmis 62, kan en forordning om udvidelse nemlig kun vedrøre den periode, hvorunder den oprindelige forordning, der indførte denne told, selv fandt anvendelse (jf. i denne retning dom af 17.12.2015, APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, præmis 53 og 54).
- 85 Det følger heraf, at de bestemmelser i forordning 2016/1036, som er omhandlet i den omtvistede forordning, nemlig artikel 13 og artikel 14, stk. 1, i det foreliggende tilfælde udgør et gyldigt retsgrundlag for den omtvistede forordning. Retten begik således ikke en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 125 og 128 at fastslå, at den omtvistede forordning blev vedtaget i henhold til disse bestemmelser og ikke bestemmelserne i forordning nr. 91/2009.

- 86 For det andet så Retten ikke »bort fra det væsentligste forhold« ved i den appellerede doms præmis 136 at omtale artikel 207 TEUF. Selv om Retten henviste til denne bestemmelse i den primære ret, gjorde den det ikke for at begrunde retsgrundlaget for den omtvistede forordning, men for at forkaste appellanternes argument om en tilsidesættelse af det princip om kompetencetildeling, der er fastsat i artikel 5, stk. 1 og 2, TEU. Artikel 207, stk. 2, TEUF er nemlig den bestemmelse i den primære ret, som giver EU-lovgiver beføjelse til at vedtage regler, der giver Kommissionen kompetence til at vedtage en antiomgåelsesforordning, hvilket denne lovgiver har gjort ved artikel 13 og artikel 14, stk. 1, i forordning 2016/1036.
- 87 For det tredje kan Retten ikke foreholdes, at den i den appellerede doms præmis 129 og 134 henviste til dom af 17. december 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828), med den begrundelse, at Domstolen i denne dom ikke traf afgørelse om argumentet om, at en ulovlig forordning ikke kan udgøre retsgrundlaget for den omtvistede forordning.
- 88 Som generaladvokaten har anført i punkt 57 i forslaget til afgørelse, er Rettens argumentation om vurderingen af EU-retsakter på grundlag af WTO-regler og -afgørelser ikke behæftet med en retlig fejl. Som Domstolen allerede har fastslået, kan gyldigheden af forordning nr. 91/2009 ikke vurderes i lyset af tvistbilæggelsesorganets afgørelser af 28. juli 2011 og 12. februar 2016 (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Donex Shipping and Forwarding, C-104/19, EU:C:2020:539, præmis 45-48). Det forhold, at ophavsmanden til en EU-retsakt ophæver denne retsakt, kan endvidere ikke sidestilles med konstateringen af denne retsakts ulovlighed, der har virkning med tilbagevirkende kraft, eftersom en sådan ophævelse kun skaber virkninger for fremtiden.
- 89 Retten begik således ikke en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 138 at fastslå, at ophævelsen ex nunc af den antidumpingtold, der var indført ved forordning nr. 91/2009, efter tvistbilæggelsesorganets afgørelse af 12. februar 2016 ikke påvirkede gyldigheden heraf.
- 90 Domstolen fastslog netop i præmis 54 i dom af 17. december 2015, APEX (C-371/14, EU:C:2015:828), at selv om det følger af den accessoriske karakter af en foranstaltning om udvidelse af en endelig antidumpingtold, at de udvidede foranstaltninger ikke kan fortsætte efter udløbet af de foranstaltninger, de udvider, skal beslutningen om at indføre de førstnævnte ikke nødvendigvis træffes inden udløbet af de sidstnævnte.
- 91 Det sjette anbringende skal følgelig forkastes som ugrundet.

Det syvende anbringende

Parternes argumentation

- 92 Med det syvende anbringende, som vedrører den appellerede doms præmis 164-167, har appelleranterne gjort gældende, at Retten begik tre retlige fejl ved at fastslå, at den omtvistede forordning endeligt kunne forbyde tilbagebetalingen af den antiomgåelsestold, som de havde betalt i henhold til gennemførelsesforordning nr. 723/2011, og pålægge toldmyndighederne at tilbagesøge allerede tilbagebetalt told. Herved foretog Retten en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 13, stk. 1, i forordning 2016/1036, artikel 5, stk. 1 og 2, TEU samt princippet om god forvaltningsskik.

- 93 For det første fastslog Retten med urette, at forbuddet mod tilbagebetaling af uretmæssigt betalt told »blot er den logiske følge« af genindførelsen af antiomgåelsestolden, selv det følger af fast retspraksis, at afgørelser om anmodninger om tilbagebetaling af uretmæssigt betalt told henhører under toldmyndighedernes enekompetence. For det andet foretog Retten en urigtig fortolkning af Domstolens praksis, hvorefter Kommissionen har beføjelse til at udstede påbud til toldmyndighederne. Denne retspraksis vedrører nemlig tilfældet med Kommissionens påbud om midlertidigt forbud mod tilbagebetaling af den betalte told i afventning af genoptagelsen af en antidumpingprocedure og genindførelsen af told og ikke det endelige forbud mod tilbagebetaling. For det tredje fastslog Retten med urette, at Kommissionen endeligt kunne forbyde tilbagebetalingen af told, eftersom formålet med et midlertidigt forbud, som er godkendt af Domstolen, er »at muliggøre og forberede« et endeligt forbud. De endelige afgørelser om tilbagebetaling henhører således under toldmyndighedernes enekompetence.
- 94 Kommissionen har gjort gældende, at dette anbringende delvist er uvirksomt, delvist er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

- 95 Med det syvende appelanbringende har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at fastslå, at den omtvistede forordning endeligt kunne forbyde tilbagebetalingen af den told, som var blevet erklæret ugyldig ved Eurobolt-dommen, hvilket var i strid med artikel 5, stk. 1 og 2, TEU.
- 96 Det fremgår i denne henseende af Domstolens praksis, at der ikke i alle tilfælde er grundlag for umiddelbar og fuld tilbagebetaling af den antidumpingtold, som berøres af, at forordningen om indførelse heraf erklæres ugyldig. Under samme omstændigheder har Kommissionen kompetence til at udstede påbud til toldmyndighederne for at opfylde forpligtelsen til at opfylde den dom, hvorved det blev fastslået, at denne forordning var ugyldig (jf. i denne retning dom af 15.3.2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, præmis 59, 60, 70 og 71, og af 19.6.2019, C & J Clark International, C-612/16, EU:C:2019:508, præmis 48).
- 97 I de sager, som gav anledning til den retspraksis, der er anført i den foregående præmis, vedrørte de pågældende påbud et forbud mod tilbagebetaling for en midlertidig periode og ikke, som i det foreliggende tilfælde, et endeligt forbud. Som Retten med føje fremhævede i den appellerede doms præmis 167, er formålet med et midlertidigt forbud mod tilbagebetaling imidlertid at muliggøre og forberede et eventuelt endeligt forbud, såfremt den told, der er erklæret ugyldig, genindføres efter antiomgåelsesundersøgelsen. Forbuddet mod tilbagebetalingen af uretmæssigt betalt told er således blot den logiske følge af genindførelsen af samme told efter en procedure, der ikke er behæftet med uregelmæssigheder.
- 98 I modsætning til, hvad appellanterne har anført, er det, selv om det tilkommer toldmyndighederne at tilbagebetale import- eller eksporttold, kun muligt at udøve denne kompetence i overensstemmelse med toldkodeksens artikel 116, stk. 1, første afsnit, hvis der foreligger en fejl fra de kompetente myndigheder, eller hvis det er godtgjort, at den oprindeligt meddelte toldskyld overstiger det skyldige beløb, eller varerne var defekte eller ikke var i overensstemmelse med bestemmelserne i aftalen, eller af billighedsgrunde.

- 99 Eftersom den antidumpingtold, der var fastsat ved den omtvistede forordning, i det foreliggende tilfælde svarede til den, der var fastsat i gennemførelsesforordning nr. 723/2011, henhørte den under den kompetence, som Kommissionen er tillagt ved artikel 14, stk. 1, i forordning 2016/1036, til at forbyde tilbagebetalingen af tidligere opkrævet told (jf. analogt dom af 15.3.2018, Deichmann, C-256/16, EU:C:2018:187, præmis 57 og 58).
- 100 Ved at genindføre antidumpingtolden ved den omtvistede forordning opretholdt Kommissionen beskyttelsen af EU-erhvervsgrenen uden imidlertid at pålægge appellanterne nogen form for forpligtelse, som gik videre end dem, der fulgte af gennemførelsesforordning nr. 723/2011, som således var rensat for den ulovlighed, der blev fastslået ved Eurobolt-dommen (jf. analogt dom af 8.9.2022, Puma m.fl. mod Kommissionen, C-507/21 P, EU:C:2022:649, præmis 68).
- 101 Henset til ovenstående betragtninger skal det syvende anbringende i sin helhed forkastes som ugrundet.
- 102 Eftersom ingen af de anbringender, som appellanterne har fremsat til støtte for appellen, er blevet tiltrådt, skal appellen forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

- 103 Ifølge artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement, som i medfør af dets artikel 184, stk. 1, ligeledes finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 104 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellanterne pålægges at betale sagsomkostningerne, og appellanterne har tabt sagen, bør det pålægges dem at bære deres egne omkostninger og at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Tredje Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Eurobolt BV, Fabory Nederland BV og ASF Fischer BV bærer deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

Underskrifter